

Sang il·lícita

Adéu mare, adéu pare

L'última abraçada que li fiu a ma mare
la gaudí mentre estàvem tots amagats.
En temps foscos son rostre somreia encara
i el seu pit calent em curava els mals.

L'última abraçada que li fiu a mon pare
fou com abraçar la dolça lluna blanca;
tenia la pell freda, per por i per gana,
com un aucell polar a sobre una branca.

Vingué el dimoni amb indument policial,
davant meu m'arrebata el Sol i la Lluna,
car quan aquests es negaren a marxar
premé el gatell i acabà amb nostra fortuna.

Enllagrimat, amagat, fui testimoni
i viu la Gestapo sortir satisfeta,
plorí així ma pèrdua fins quedar afònic
i la soledat m'acompanyà per sempre.

La crua realitat els ulls m'obrí
i les llàgrimes revelaren el secret:
en guerra, qui està destinat a patir
és aquell desgraciat que menys culpa té.

En tota foscor sempre hi ha una llum

És quan tot està perdut
que hom aprèn a apreciar el cruel destí;
i quan venen temps d'eixut,
quan escasseja el pa i el vi,

tota gota d'aigua sembla un dot diví.

Quan tot estava perdut,
vaig trobar la gota que em donà la vida:
jeia jo en un carrer brut,
i viu una ànima trista
tapant l'estrella d'or per què no fos vista.

Son daurat cabell lluïa
més que el resplendor de l'Estel Gloriós,
i els seus ulls de malaquita,
d'esguard intens i enyorós,
eren la font de virtut de tot son cos.

La blanca pell de la cara
era un puríssim mirall de llum divina,
i el mel i el coll fets de marbre,
fràgils com la seda fina,
ompliren mon cor de passió i de vida.

Corrérem sens direcció
i en la pedra gravàrem nostra promesa,
que ens donaríem suport
en est moment de feblesa
i estaríem junts fins la fi de la guerra.

L'incertesa del futur

Cada dia mig quilo menys,
així quatre dies seguits;
la fam ja no es pot resistir
i sortim en cerca d'aliment.
Est procés el vam repetir
nombroses vegades i, ingenus,
pensàvem que ens ensortiríem;

i erem tristament feliços,
malgrat el conflicte entre països,
resant molt i vivint al dia.

Dos mesos durà nostra ventura
abans del seu tràgic final.
Tornà el dimoni amb set de sang,
i ens condemnà a mort prematura.
Resar a nostra mare natura
francament de res va servir,
car ja estava escrit el destí,
i quan el tren es detingué
estàvem davant de l'infern:
el càrrec de gent esquilada.

Vida ominosa

Profunda corrupció en el meu cor provocà
perdre la mà de ma estimada,
més que perdre el cabell vigorós
més que perdre la dignitat moral
més que perdre la identitat personal.
Ni els cops, ni les pallises, ni el desesme
dolién tant com la distància entre jo i ella,
i cada pas més lluny exacerbava el desconsol.

Envoltat d'estranyos, tots rapats,
era ben difícil contenir el plor,
i més quan te'ls trobaves morts a l'alba,
morts de fred, abatiment o fam,
o tifus o còlera o tuberculosi,
per no mencionar l'estremidor gas.
I el pobre que es negués a treballar,
allà mateix era desmembrat a cop de pal.

Decrèpit per la rudesia del moment,
resava jo per a poder despertar
d'aquest malson que em maleïa
i em feia podrir per dins i per fora.
Mes llàgrimes regaven el terra
confeccionant un mirall d'aigua pura,
i allí mon reflexe cristal·lí lluïa,
enmig del Sol, enmig de la Lluna.

Tant de bo creure en Déu

Abans que comencés aquesta blasfèmia
contra Jehovà i tots els seus seguidors,
jo veia el Torà com un conte de fades,
fruit del deliri i la imaginació.

Quan s'inicià aquesta desgràcia,
afligit i aterrit, sense alternativa,
acceptí com a salvació divina
al gran Jehovà i la seva santa gràcia.

“Si el Senyor de debò existeix -pensava-
ens guardarà de tot mal, no ens deixarà.”
Ara, però, l'episodi que em trobava,
el declarava creença irreal.

Quan em vaig absentar del costat de Déu,
com una fletxa, una imatge se'm clavà als ulls.
Era el meu càstig per esdevenir ateu?
O era la fam, baixant-me al terra els peus?

Tot va esdevenir borrós a ma vista,
mes una figura restava enfocada:
figuradament morta, realment trista,
la meva estimada allà mateix estava.

Observí, des de profunda llunyania,
com ella, i molts més, a una cambra accedien,
sabent que entrarien vius com l'aire pur
i a falta d'aire sortirien difunts.

Vet aquí un altre adéu més, més amargura,
com si dos no en fossin suficients,
com si el cor portés posada una armadura
i no sentís dol ni patís detriment.

El teisme m'hagués calmat el dolor,
l'hauria reduït, l'hauria endolcit.
Però ara que Déu es trobava a l'oblit,
ma còlera no tenia obstrucció.

La ira flamejant, que guanyà la batalla,
s'apoderà de les meves accions,
i el que el creient faria per amor i fe
jo ho feu per repugnància a aquest món.

Embogit, robí una arma a l'autoritat,
amb propòsit de cometre el meu pecat,
i amb confiança, acompanyat de ma mare,
xuclí el canó, de gust dolçament agre,
i apretí el gatell, sens vacil·lació,
no per reunir-me de nou amb mos pares,
no per retrobar la mà de ma amada,
no per estar al costat de Déu i sa gràcia,
sinó per deixar aquest món de pura repugnància.